

Posudek školitele na bakalářskou práci Veroniky Beranové „Vybrané aspekty mezopotamského kultu“ (HTF UK Praha 2007, 57 str. + 5 str. vpředu a 2 str. vzadu pez paginace)

V. Beranová s vedoucím své Bc.-práce svědomitě konsultovala a postupně koncipovala své téma jenom na vybrané aspekty kultovního života. Svůj původní záměr, totiž popsat celý mezopotamský „kult“, nebylo možné, neboť by se jednalo o práci, kterou nelze zvládnout. Její výběr jednotlivých témat a problémů je originální a tvoří ucelený řetězec, zakončený v průběhu 2. – 1. tisíciletí kulty velkých státních božstev (babylonského Marduka a asyrského Aššura).

Pokud jde o výběr sekundární literatury, pracovala autorka s posledními českými monografiemi a překlady základních náboženských textů (mýty, rituály včetně obětí, věštby a modlitby aj.). je třeba velmi ocenit, že pustila i do analýz cizojazyčných syntéz (Mark E. Cohen, Thorkild Jacobsen, Jack M. Sasson), jejichž četba a studium jsou obtížné. beranová z nich vytěžila maximum a dobře se v nich orientovala. potvrdila tak, že dokáže samostatně a kriticky pracovat s vědeckou literaturou.

Styl její práce je čtivý, vědecký aparát je v pořádku. Z hlediska religionistických shrnutí jsou důležité úvodní a závěrečné pasáže (s. 1 – 2 a 56 – 57), které mohly být delší.

Drobné poznámky: S. 3 – kult nebyl vždycky jenom doménou „vládnoucí třídy“, ale především stovek kněží, kteří k ní často neptřili. S. 4 – zikkuraty nebyly věžemi, ale skutečně stupňovitými stavbami s nevelkými chrámy na vrcholu (sytlistická neobratnost). S. 6 – na reliéfních hraničních kamenech kudurru jsou skutečně scény z dispozic a vybavení chrámu, ale tyto stély nebyly umístěny přímo v chrámech, ale v terénu. S. 8 – 10 – je s podivem, že označení „klérus“ (A. L. oppenheim a J. Bottéro) má dnes jiné konotace, než synonymní výraz „kněžstvo“ ve starověku. S. 9 – gipar nebyl v administrativním centru, ale byl naopak prostorem pro kultovní, sexuální a další činnosti bohyně a knězek, jimž sloužil také jako příbytek. *při obhajobě prosím vysvětlit, co si autorka představuje pod pojmem „cella“ v sakrální architektuře.*

Klínopisné znaky v sumerských textech zatím neumíme sjednoceně přepisovat do latinky. Sice existují kvůli jejich digitalizaci určité normy, ale ty Beranová nemohla znát, takže jsou přepisy nejednotné. To není výtka, ale jenom konstatování. v češtině také jména božstev a lokalit důsledně skloňujeme a případně přechylujeme. Někde jsou v autorčině textu uváděna nepříhodně jenom v 1. pádu. Sumerský a akkadský foném, přepisovaný jako „h“ je v češtině vždy „ch“.

Pasáž o liturgii a kultovním kalendáři (s. 14 – 21) s oddělením místních variant a srovnáním nippurské a standardní verze patří v práci k nejlepším. Část o lamentacích (nářcích; s. 23 – 24) mohla být delší. V bibliografii potom chybí

české antologie, *Pět svátečních svitků*, *Mýty staré Mezopotámie*, ale především i *Prameny života a Duchovní prameny života*. Části o exorcismu (vzývání a zaklínání) a induktivním i deduktivním věštění (s. 29 – 43) tvoří jádro celé práce a jsou sice hodně deskriptivní, ale povedené. Beranová dobře postihla podstatu této nejdůležitější podstaty kultovního života staré Mezopotámie.

S. 50: V bibliografii a poznámkovém aparátu chybí konkrétní odkazy na zmiňovanou práci J. Klímy (1976).

Výtka: Stručné vyjádření záměru práce (česky a anglicky) není vpředu paginováno, stejně jako není tamtéž paginován obsah a vzadu bibliografie. Za bibliografií vzadu je ještě jedna stránka s nadpisem „Summary“, které tam však není a nalezneme zde jenom opakování názvu práce, spojené se svéráznou dedikací: „Pro mladé lidi a jejich děti s úctou před mezopotamskou kulturou“.

Závěr: Předložená bakalářská práce V. Beranové splnila plně svůj záměr i cíl. Doporučuji její hodnocení stupněm „výborně“.

prof. PhDr. Blahoslav Hruška, DrSc.

Praha, 15. 8. 2007

